

menneskers Ansvar. Og hendes lange Sengeleje; de mange Aar, hun siden sin sidste Nedkomst havde ligget lammet i den mørke Sygestue; endelig den nylig overstaaede, ulykkelige Krig med dens fjendtlige Indkvarteringer, dens Brandskatning og blodige Ydmygelser — alt dette havde ikke bidraget til at gøre hendes Syn paa Livet frejdigere.

Skønt hendes Mand ofte alvorligt bebrejdede hende det, fandt hun aldrig rigtig Ro for bekymringsfulde Tanker. Endda hun ogsaa selv erkendte, at det var en syndig Mangel paa Tillid til Forsynets Naade, kunde hun ikke lade være med ved enhver Lejlighed at foreholde sine Børn den yderste Nøjsomhed i alt som en Pligt mod Gud og Mennesker. Hun kunde oprøres som over en Forbrydelse, naar hun hørte om Borgernes Levevis der i Byen, om deres Selskaber med mange Retter Mad og tre-fire Slags Vin, om Fruernes Silkekjoler og de unge Pigers Guldsmykker, — ja hun havde endogsaa ondt ved at tilgive sin egen Mand, naar det engang imellem hændte, at han kom hjem fra sin Spaseretur med en eller anden beskeden Gave, som han med et vist, tavst Galanteri henlagde foran hende paa Dynen, — et Par Roser i et Kræmmerhus, lidt fin Frugt eller en lille Krukke Ingefærsyltetøj for hendes Nattehoste. Vistnok blev hun baade glad og rørt over hans Opmærksomhed; men hun kunde dog aldrig lade være med at sige, mens hun ømt kyssede hans Hænder:

„Du skulde nu dog hellere have ladet være, du Gode.“

I dette Hjem opvoksede et Kuld kønne, lidt kirtelblege Børn, elleve i Tal, fem lysøjede Dreng og seks lysøjede Piger, der alle var let kendelige